

NORGES HØYESTERETT

Den 4. september 2018 avsa Høyesterett dom i

HR-2018-1658-A, (sak nr. 18-057356STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Per Ivar Hessen – til prøve)

mot

Påtalemyndigheten (statsadvokat Benedikte Høgseth)

Bistandsadvokat (advokat Halvard Helle)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bull**: Saken gjelder en bilulykke med dødsfølge og reiser spørsmål om terskelen for å konstatere uaktsomhet ved anvendelse av straffeloven § 281 om uaktsomt drap. Det er videre spørsmål om oppreisningserstatning til de etterlatte.
- (2) Hordaland statsadvokatembeter utferdiget 11. januar 2017 slik tiltale mot A, som er født 00.00 1997:

**"I Straffeloven (2005) § 281
for uaktsomt å ha forvoldt en annens død**

Grunnlag:

Lørdag 12. desember 2015 ca. kl. 17.15 på Halsnøy i Kvinnherad, førte han en BMW X3 personbil SD00000 sørøstover på FV544 Klostervegen uten å avpasse hastigheten etter forholdene idet han holdt en hastighet på mellom 79 km/t og 95 km/t på sted der høyeste tillatte hastighet er 60 km/t. Idet han innhentet Yamaha moped TL0000 ført av B førte han bilen ut mot venstre vegkant og innledet forbikjøring av mopeden like ved et

vegkryss til venstre uten å forvise seg om at forbikjøringen kunne skje uten fare. Mopeden svingte til venstre av FV544 og det oppsto sammenstøt mellom bilen og mopeden, hvorved mopedfører B ble kastet 32,5 meter fremover i veien. Som følge av dette ble B påført hodeskader som medførte at han straks avgikk ved døden.

II Vegtrafikkloven § 31 første ledd jf § 3

for å ha overtrådt bestemmelsen om at enhver skal ferdes hensynsfullt og være aktpågivende og varsom så det ikke kan oppstå fare eller voldes skade og slik at annen trafikk ikke unødig blir hindret eller forstyrret

Grunnlag:

Lørdag 12. desember 2015 kl. 17.15 på Halsnøy i Kvinnherad, kjørte han BMW X3 personbil SD00000 sørøstover FV544 Klostervegen som beskrevet under post I, hvorved han ikke var tilstrekkelig hensynsfull, aktpågivende og varsom.

III Vegtrafikkloven § 31 første ledd jf § 6 første ledd

for å ha overtrådt bestemmelsen om at fører av kjøretøy skal avpasse farten etter sted, føre- sikt- og trafikforholdene slik at det ikke kan oppstå fare eller voldes ulempe for andre, og slik at annen trafikk blir minst mulig hindret eller forstyrret. Føreren skal alltid ha fullt herredømme over kjøretøyet

Grunnlag:

Lørdag 12. desember 2015 kl. 17.15 på Halsnøy i Kvinnherad, kjørte han BMW X3 personbil SD00000 sørøstover FV544 Klostervegen som beskrevet under post I, herunder holdt han en hastighet av minst 79 km/t på sted der høyeste tillatte hastighet er 60 km/t angitt ved skilt nr. 362."

(3) Sunnhordland tingrett avsa 30. august 2017 dom med slik domsslutning:

- "1. A, født 00.00.1997, frifinnes for forholdene i tiltalens post I og II.
2. A, født 00.00.1997, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd jf § 6 første ledd. Utmåling av straffen frafalles, jf. straffeloven § 61.
3. A, født 00.00.1997, frifinnes fra krav om oppreisning."

(4) Tingretten kom til at den omkomne mopedisten, som krysset over veien foran A da han var i ferd med å kjøre forbi mopedisten, opptrådte på en måte som var så overraskende for A at det ikke var noe A burde ha forutsett eller tatt høyde for. Han ble derfor frifunnet for uaktsomt drap, overtredelse av den alminnelige adferdsnormen i vegtrafikkloven § 3 og oppreisningskravet. Derimot ble han dømt for å ha overtrådt fartsgrensen, men utmåling av straff ble utsatt under henvisning til den belastning saken hadde vært for ham, og at han hadde måttet vente på avgjørelsen i ett år og åtte måneder.

(5) Påtalemyndigheten anket over frifinnelsen for post I og II, og Gulating lagmannsrett henviste ved beslutning 2. oktober 2017 anken til behandling. Lagmannsretten avsa 9. februar 2018 dom med slik domsslutning:

- "1. A, født 00.00.1997, dømmes for overtredelse av
 - straffeloven § 281
 - Vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 3, og
 - det forhold som er rettskraftig avgjort ved Sunnhordland tingretts dom av 30. august 2017, til en straff av fengsel i 120 – hundreogtyve – dager.

Fullbyrding av 90 – nitti – dager av straffen utsettes med en prøvetid på 2 – to – år, jf. straffeloven § 34.

2. A dømmes innen 2 – to – uker fra forkynnelse av dommen til å betale oppreisningserstatning til
- C med 125.000,- – hundreogtjuefemtusen – kroner
 - D med 125.000,- – hundreogtjuefemtusen – kroner
 - E med 125.000,- – hundreogtjuefemtusen – kroner
 - F med 125.000,- – hundreogtjuefemtusen – kroner
 - G med 125.000,- – hundreogtjuefemtusen – kroner
3. A dømmes til tap av førerett i 3 – tre – år, jf. vegtrafikkloven § 33 nr. 1, jf. tapsforskriften § 2-4 andre ledd. For gjenerverv av føreretten må det avlegges full ny førerprøve, jf. tapsforskriften § 8-1, jf. § 8-4, jf. § 4-2."

- (6) I lagmannsretten ble han altså dømt for uaktsomt drap og overtredelse av vegtrafikkloven § 3. Dommen er avsagt under dissens. En fagdommer og en meddommer ville bare straffedømme for overtredelse av vegtrafikkloven § 3. Den omkomnes tre barn, etterlatte ektefelle og mor ble tilkjent oppreisningserstatning.
- (7) A har anket til Høyesterett over lagmannsrettens domfellelse for overtredelse av straffeloven § 281 om uaktsomt drap og over tilkjenning av oppreisningserstatning. I anken gjøres det gjeldende at lagmannsretten har anvendt en for streng aktsomhetsnorm.
- (8) *Jeg er kommet til at anken må forkastes.*
- (9) Det er hensiktsmessig først å redegjøre nærmere for det faktum som lagmannsretten har lagt til grunn. Lagmannsretten siterer følgende fra tingrettens dom:

"Lørdag 12. desember 2015 var tiltalte hos sin mor som bor på Halsnøy. Utpå ettermiddagen kjørte tiltalte og tiltaltes lillebror, H, en tur med morens bil – en BMW X3 med registreringsnummer SD00000. Etter å ha vært på butikken på Sæbøvik kjørte de en tur vestover til Ranavik fergekai. Vitner har forklart for retten at tiltalte kjørte over fartsgrensen på denne turen til fergekaia. Etter å ha stått parkert en liten stund på fergekaia kjørte de tilbake sør-/østover langs FV 544 mot Eidsvik/Sæbøvik. De ble liggende bak en annen bil, og vitnet I ble liggende bak tiltaltes bil fra Halsnøy Kloster. Den fremste bilen tok av ved Sunnhordland folkehøgskule (cirka 730 meter vest for ulykkesstedet). Etter dette økte tiltaltes bil farten og kjørte over fartsgrensen videre østover. Etter å ha kjørt ned en bakke kom tiltalte til en lang rett strekning (Sandvika). På stedet er fartsgrensen 60 km/t. Vegbredden er 6,6 meter og det er 5,95 meter mellom kantlinjene – uten midtstripe.

Samtidig som tiltalte kjørte østover på denne rettstrekningen kom B kjørende på moped på en grusveg som ledet opp fra et naust på vegens sørside. B hadde vært en snartur nede i nauset og var på veg hjem igjen til bopel som lå på fylkesvegens nordside. Da B kom opp til fylkesvegen svingte han til høyre inn på denne og kjørte på fylkesvegen cirka 30 meter før ulykken skjedde. Ulykkespunktet var rett ved innkjørselen til Bs hus. På dette punkt kolliderte tiltaltes bil og forulykkedes moped med hverandre og B døde av skadene han ble påført. Treffpunktet på tiltaltes bil var fremre del av fremre høyre hjulbue/framskjerm (rett bak frontlyktene). Med bakgrunn i det sakkyndige vitnet Nils Rune Nævdals forklaring legger retten til grunn at sammenstøtet mellom tiltaltes bil og avdødes moped førte til at avdøde ble kastet opp på bilens panser og traff bilens frontrute/A-stolpe med sin rygg og hode og at avdøde deretter falt ned fra bilen på bilens høyre side. Bilen stanset 53 meter fra ulykkesstedet etter å ha kjørt over/langs en gressrabbatt som skilte vegen fra gang/sykkelveg på vegens nordside. Avdøde lå 32 ½

meter fra ulykkesstedet på vegens nordside, mens mopeden lå 44 meter fra ulykkesstedet på vegens sørside. [...]

Avdøde døde momentant på stedet av knusningsskader i bakhodet og hjernen som en følge av direkte støt mot bakhodet. Skaden oppsto sannsynligvis da avdødes hode traff bilens frontrute/A-stolpe. Avdøde brukte ikke hjelm."

- (10) Når det gjelder de nærmere omstendigheter omkring selve ulykken, legger lagmannsretten til grunn at tiltalte holdt en hastighet på 80–85 kilometer i timen forut for kollisjonen. Lagmannsretten finner det videre bevist at det var god avstand mellom kjøretøyene da B svingte inn på veien. Strekningen mellom avkjørselen til naustet der B svingte inn på veien, og frem til avkjørselen til Bs bolig som B skulle svinge over til, var rundt 30 meter. Ifølge den sakkyndige Nævdals beregninger ville B ha hatt tilstrekkelig tid til å krysse veien og svinge inn avkjørselen til boligen dersom tiltalte hadde overholdt fartsgrensen på stedet. Tiltalte ble oppmerksom på mopeden før den hadde svingt inn på fylkesveien – han kunne se for- og baklysene på mopeden og konturene av sjåføren. Tiltalte senket ikke farten da mopeden svingte inn på veien, men bestemte seg i stedet for å foreta en forbikjøring.
- (11) Lagmannsretten fant det videre bevist at
- "... B la seg i høyre del av kjørebanelen etter at han hadde svingt inn på fylkesveien. Deretter fortsatte han skrått over i venstre del av kjørebanelen i retning mot avkjørselen til boligen. ... [L]agmannsretten [legger videre] til grunn at treffpunktet mellom mopeden og tiltaltes bil skjedde i venstre del av kjørebanelen like før avkjørselen til Bs bolig. På grunnlag av treffpunktets plassering i veibanen, finner lagmannsretten, i motsetning til tingretten, ikke holdepunkt for at B foretok en brå venstresving mot avkjørselen."**
- (12) Når lagmannsretten likevel har delt seg i et flertall og et mindretall, er det med hensyn til om dødsfølgen er omfattet av tiltaltes uaktsomhet.
- (13) Det er klart, og heller ikke bestridt, at lagmannsretten har lagt en riktig generell forståelse av straffeloven § 281 til grunn. Det er lagmannsrettens – flertallets – konkrete rettsanvendelse som er angrepet. Det er likevel hensiktsmessig først å si noe generelt om innholdet i rettsnormen.
- (14) Ifølge straffeloven § 281 straffes den som "uaktsomt forvolder en annens død" med fengsel inntil seks år. Vegtrafikkloven § 31 setter straff for den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelsene i loven. Dette omfatter blant annet § 3 om at enhver "skal ferdes hensynsfullt og være aktpågivende og varsom så det ikke kan oppstå fare eller voldes skade og slik at annen trafikk ikke unødig blir hindret eller forstyrret". Ved dødsulykker i trafikken foreligger det imidlertid ikke nødvendigvis overtredelse av straffeloven § 281 selv om adferden innebærer en uaktsom overtredelse av den generelle adferdsnormen i vegtrafikkloven § 3, og bilføreren burde ha innsett at adferden kunne få dødsfølge. Denne forskjellen i terskelen for hva som regnes som uaktsomt, går tilbake til en lovendring i 2001 i straffeloven 1902 § 239 om uaktsomt drap. Etter dette er det lagt til grunn i rettspraksis at uaktsomhet "av en slik karakter som alle førere må erkjenne at en gjør seg skyldig i fra tid til annen", ikke er tilstrekkelig for å kunne domfelle for uaktsomt drap ved dødsulykker med bil. Jeg viser til Rt-2002-190 på side 192–193 om denne endringen.

(15) Straffeloven 2005 § 281 er en ren videreføring av straffeloven 1902 § 239, også når det gjelder anvendelsen på dødsulykker i trafikken. Dette fremgår av Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) – spesialmotivene til § 281 på side 433.

(16) Jeg går så over til den konkrete aktsomhetsvurderingen. Lagmannsrettens flertall uttaler følgende:

"Flertallet viser til sine bemerkninger foran vedørende tiltaltes kjøring og mangel på aktsomhet. Situasjonen for tiltalte var at det kom et kjøretøy inn på veien hvor tiltalte kom kjørende. Ut fra bilens hastighet og opplysningene for øvrig i saken, finner flertallet det klart at tiltalte observerte mopeden på god avstand. Mopeden kjørte sakte. Flertallet finner det bevist utover rimelig tvil at mopeden la seg skrått inn mot midten av veien mens tiltalte fortsatt hadde tid til å revurdere sin beslutning om å foreta forbikjøringen. Tiltalte fortsatte imidlertid i samme hastighet og traff mopeden.

Flertallet er enig at B kan ha gjort en feil ved ikke å bruke blinklys da han la seg på skrå over mot avkjørselen. Flertallet mener likevel at dette var et underordnet moment i årsaksbildet, jf. Rt-2014-129. Som nevnt foran, anses det hevet over rimelig tvil at B ikke svingte brått til venstre foran tiltaltes bil. Et slikt hendelsesforløp er ikke forenelig med skadene på kjøretøyene. Etter flertallets oppfatning var det ikke farten alene som forårsaket ulykken med dødsfølge. Avgjørende var også tiltaltes unnlatelse av å innrette kjøringen etter forholdene da han ble oppmerksom på mopeden som kjørte opp mot og inn på veien. Mopeden kjørte noen meter parallelt med veien og la seg deretter på skrå mot venstre inn mot midten av veien. At mopeden skulle svinge til venstre var etter flertallets oppfatning ikke upåregnelig. Opplysninger fra vitner om at tiltalte kjørte med for høy hastighet etter forholdene og over fartsgrensen flere steder, viser at tiltaltes kjøreatferd også forut for ulykken var uforsvarlig."

(17) Til tross for tiltaltes høye hastighet hadde han altså tid til å revurdere forbikjøringen da mopedisten la seg skrått inn mot midten av veien. Når en mopedist har en slik kjøreatferd, er sjansen for at han skal fortsette å krysse over til den andre siden av veien, etter mitt syn nærliggende nok til at en vanlig aktsom bilist vil ta høyde for det og avbryte forsøket på forbikjøring på mopedistens venstre side. Vi er utenfor den type feilvurderinger som "alle førere må erkjenne at en gjør seg skyldig i fra tid til annen". Særlig gjelder det i en 60-sone med flere avkjøringer på begge sider. Når tiltalte likevel, i vesentlig høyere hastighet enn tillatt, fortsatte forbikjøringen til tross for at han kunne ha valgt et sikrere handlingsalternativ, mener jeg at han har opptrådt klart uaktsomt. Det gir seg egentlig selv at denne uaktsomheten også omfatter dødsfølgen.

(18) Etter min oppfatning kan det i en slik situasjon ikke endre konklusjonen at mopedisten ikke bruker blinklys slik han plikter etter trafikkreglene. Aktsomhetsnormen i straffeloven § 281 anvendt på bilulykker kan ikke innebære en så høy terskel at det fritar for straff etter bestemmelsen i alle tilfeller der ulykken ville ha vært unngått dersom den forulykkede selv hadde fulgt trafikkreglene. Jeg viser i denne sammenheng til Rt-2009-299, der fotgjengeren som ble påkjørt, hadde gått på rødt lys. I avsnitt 31 uttalte Høyesterett at en uaktsom fører ikke blir straffri selv om også fornærmede har vært uaktsom, men at fornærmedes adferd likevel kan være et moment i helhetsvurderingen av sjåførens skyld. Det gjelder særlig om adferden har vært ekstraordinær eller upåregnelig. Det er etter mitt syn ikke tilfellet i denne saken, der allerede mopedistens bevegelse i veibanen tydet på en mulig krysning av veien.

(19) Rt-2009-299 endte riktignok med frifinnelse, men der var det tale om en kortvarig feilfordeling av oppmerksomheten fra sjåførens side i et komplisert trafikkbilde. Det kan

ellers være en nokså typisk feil hos bilister. I saken her var det bare mopedisten å konsentrere seg om i trafikkbildet.

- (20) Forsvareren har hevdet at dommen i Rt-2002-1139 tilsier at A bør frifinnes for overtredelse av straffeloven § 281. Foreliggende sak ligger imidlertid annerledes enn saken i Rt-2002-1139. Sammenstøtet der var ikke til å unngå da en mopedist overraskende kjørte ut i en hovedvei fra en sidevei i stedet for å overholde vikeplikten og vente til bilen hadde passert. Bilen holdt en hastighet på minst 110 kilometer i timen i en 80-soner. Hadde sjåføren overholdt fartsgrensen, hadde han imidlertid kunnet unngå kollisjonen dersom han hadde bremsset ned allerede da han ble oppmerksom på mopedisten. Ettersom det fremstod som uforklarlig at mopedisten ikke hadde overholdt vikeplikten, ville det etter Høyesteretts mening i praksis lett bety at enhver fartsovertredelse på forkjøringsvei også ville innebære overtredelse av straffelovens bestemmelse om uaktsomt drap dersom kryssende trafikk ikke respekterte vikeplikten, og sammenstøt med dødsfølge inntrådte. Førstvoterende uttalte at "[s]elv om kjøring over fartsgrensen klart øker risikoen generelt, og dermed i seg selv krever skjerpet aktsomhet, må det etter mitt syn kreves noe mer konkret kritikkverdighet ved kjøringen ut over fartsovertredelsen for at forholdet skal kunne rammes av [straffeloven 1902] § 239 [om uaktsomt drap]". I saken som Høyesterett nå behandler, foreligger det "noe mer konkret kritikkverdighet" enn hastighetsoverskridelsen, ved at mopedisten, etter å ha kommet inn på veien foran bilføreren, utviste en adferd som kunne tyde på at han var i ferd med å krysse veien, i tide til at bilføreren kunne – og burde – ha avbrutt forbikjøringen og unngått sammenstøtet. Det skal tilføyes at førstvoterende fant vurderingen, som bygger på rettstilstanden etter endringen i 2001, vanskelig og var i tvil om resultatet.
- (21) Uten at det er avgjørende for min konklusjon, nevner jeg også at det å påbegynne en forbikjøring i seg selv skjerper kravet til aktsomhet, særlig når det dreier seg om en relativt smal vei uten midtmarkering. Det samme gjør naturligvis også den omstendighet at sjåføren allerede før forsøket på forbikjøring holdt en fart av 80-85 kilometer i timen i en 60-soner.
- (22) Da ulykken inntraff, var A 18 år og hadde hatt sertifikat i bare fire måneder. Jeg kan imidlertid ikke egentlig finne noe holdepunkt i lagmannsrettens dom for at hans unge alder og mangel på erfaring har hatt betydning for hendelsesforløpet. Uansett kreves det at unge og uerfarne bilførere forsøker å unngå trafikksituasjoner som byr på utfordringer de ennå ikke behersker, jf. Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 427, spesialmotivene til straffeloven § 23. A har ikke opptrådt slik.
- (23) Jeg er altså etter dette kommet frem til at anken over straffekravet ikke fører frem.
- (24) A har også anket over oppreisningserstatningen som han er idømt. Mens det til domfellelse for overtredelse av straffeloven § 281 er tilstrekkelig med alminnelig uaktsomhet, rett nok med den litt spesielle terskelen som gjelder ved bilulykker, krever skadeserstatningsloven § 3-5 grov uaktsomhet før det kan idømmes oppreisningserstatning. Lagmannsrettens flertall mente det forelå grov uaktsomhet, og jeg er enig i det. Jeg viser til det jeg har sagt om As beslutning om å fortsette forbikjøringen og om de forhold – ulovlig høy fart på en nokså smal vei og forbikjøringssituasjonen – som skjerpet kravet til aktsomhet da han fikk en mopedist foran seg på veien. As handlemåte utgjør et "markert avvik fra vanlig forsvarlig handlemåte", jf. Rt-2009-6 avsnitt 49 om terskelen i skadeserstatningsloven § 3-5 for når det foreligger grov uaktsomhet.

- (25) Det er tilkjent oppreisningserstatning med det standardbeløp på 125 000 kroner som følger av Rt-2014-892 avsnitt 21. Det kreves da særlige forhold for å fravike normalbeløpet, jf. Rt-2006-61 avsnitt 22. Det er reist spørsmål om Bs egen handlemåte, særlig hans unnlattelse av å gi signal med blinklys om at han var i ferd med å krysse veien, utgjør et slikt særlig forhold at erstatningen bør settes ned. Etter mitt syn er det ikke rom for det. Som det allerede har fremgått, var skadelidtes opptreden etter min mening ikke av en slik karakter at det kan føre til frifinnelse for overtredelse av straffeloven § 281. Slik saken ligger an, kan jeg heller ikke se at dette kan føre til lempning av erstatningsansvaret.
- (26) Heller ikke anken over oppreisningserstatningen kan etter dette føre frem, og jeg stemmer for denne

D O M :

- (27) Anken forkastes.
- (28) Dommer **Normann**: Jeg er enig i førstvoterendes generelle redegjørelse for innholdet av rettsnormen i straffeloven § 281, men jeg er – i motsetning til ham – kommet til at lagmannsrettens flertall har bygget på en for streng aktsomhetsnorm ved den konkrete rettsanvendelsen.
- (29) Som førstvoterende har redegjort for, har lagmannsretten lagt til grunn at tiltalte ble oppmerksom på mopeden før den svingte inn på fylkesveien, og at han kunne se for- og baklysene på mopeden og konturene av sjåføren. Det kan derfor ikke sees bort fra at tiltalte også ville ha sett det dersom avdøde hadde brukt blinklys.
- (30) En samlet lagmannsrett la videre til grunn at B la seg i høyre del av kjørebanelen etter at han hadde svingt inn på fylkesveien, og at han deretter fortsatte skrått over i venstre del av kjørebanelen i retning boligen. Hensett til at strekningen mellom avkjørselen til naustet der B svingte inn på veien og avkjørselen til boligen bare var 30 meter, må sammenstøtet ha skjedd svært kort tid etter at B kjørte inn på hovedveien. Selv om lagmannsrettens flertall kom til at tiltalte hadde tid til å reagere, hadde han da uansett svært begrenset tid til å vurdere om forbikjøringen skulle avbrytes etter at B la seg på skrå mot venstre inn mot midten av veien.
- (31) I motsetning til førstvoterende mener jeg at denne saken har en rekke likhetstrekk med saken i Rt-2002-1139, som gjaldt en bilist som hadde kollidert med en mopedist som ikke hadde respektert vikeplikten. Bilisten ble i den saken – riktignok under tvil – frifunnet for overtredelse av straffeloven 1902 § 239.
- (32) Bilisten hadde der en hastighet på 110 kilometer i timen i en 80-sone, og fartsoverskridelsen var mer betydelig enn i vår sak. Tiltalte hadde forkjøringsrett, og føreren av mopeden respekterte, som nevnt, ikke vikeplikten, mens føreren av mopeden i saken her unnlot å signalisere med lys at han skulle svinge til venstre. I begge saker fant ulykken sted på en oversiktig veistrekning.
- (33) Høyesterett fant ikke grunn til å bebreide tiltalte at han ikke umiddelbart regnet med muligheten for at føreren av mopeden til tross for vikeplikten ville kjøre rett ut i veien, Rt-2002-1139 på side 1142. Og slik forholdene lå an i saken her, finner jeg ikke

tilstrekkelig grunn til å bebreide A at han ikke umiddelbart regnet med at føreren av mopeden kunne svinge til venstre uten å benytte blinklyset. Det som kan bebreides tiltalte er den høye farten, og det skal han straffes for. Men særlig hensett til den svært begrensede tid det må ha gått fra mopedisten svingte inn på fylkesveien til sammenstøtet skjedde, finner jeg – i motsetning til førstvoterende – ikke at A fikk tilstrekkelig signal ved at mopeden etter å ha lagt seg på høyre side av kjørebanelen, la seg på skrått inn mot midten av veien.

- (34) Lagmannsrettens flertall har påberopt Rt-2014-129 til støtte for sitt syn. Den saken skiller seg etter mitt syn fra saken her ved at tiltalte der opptrådte mer klanderverdig. Det dreide seg om en betydelig større fartsoverskridelse, trafikkbildet var mer uoversiktlig på et sted som forutsatte betydelig høyere aktsomhet, og jeg kan ikke se at den gir støtte for å anvende straffeloven § 281 i vår sak. Jeg er således ikke enig med lagmannsrettens flertall i at feilen ved ikke å bruke blinklys var "et underordnet moment i årsaksbildet".
- (35) Selv om jeg altså er enig i at det er grunn til å bebreide tiltalte at han kjørte for fort, er jeg etter dette kommet til at det ikke er tilstrekkelig grunn til å bebreide ham at han ikke umiddelbart regnet med at B ville krysse veien uten å gi signal. Mitt syn er at Bs kjøreadferd fremsto som upåregnelig for tiltalte, og at det heller ikke kan sees bort fra at bruk av blinklys kunne ha hatt avgjørende betydning.
- (36) Da jeg vet jeg er i mindretall, er det ikke nødvendig for meg å ta stilling til kravene på oppreisningserstatning.
- (37) Jeg stemmer på denne bakgrunn for at A frifinnes for overtredelse av straffeloven § 281.
- (38) Dommar **Høgetveit Berg:** Eg er i det hovudsaklege og i resultatet einig med førstvoterande, dommar Bull.
- (39) Dommer **Kallerud:** Likeså.
- (40) Dommer **Webster:** Likeså.
- (41) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

Anken forkastes.

Riktig utskrift bekreftes: